

לקח מהפרשה,

'ובאו עליך כל הקללות האלה והשיגוך' (כח' טו')

98 קללות נאמרו בפרשה זו, ואילו בספר ויקרא רק 49 מדוע?
מסביר הכלי יקר, שהקללות שבספר ויקרא נאמרו לפני שעם ישראל קיבל על עצמו בשבועה את הערבות, ואילו הקללות שבפרשתנו נאמרו לאחר הערבות בשבועת הר גריזים והר עיבל, על כן הוכפל מספרן של הקללות הבאות מעתה כנגד עווננו הוא, וכנגד עוון חברו.
הערבות העיקרית שצריך אדם להרגיש כלפי זולתו היא בהבאתו אל בית המדרש, כדי לזכותו בכך בחיי העולם הבא. חובה גדולה מוטלת על כל יהודי הרואה את חברו שאינו קובע עיתים לתורה, למשכו בכבלי ידידות ואור אל בין כתליו המקודשים של בית מדרשנו ותפארתנו.
וזאת למודעי: מי שחושב שמדובר במשימה קשה מידי וחבר לא ישתכנע על נקלה, טועה. אין כמו התקופה העוברת עלינו כדי להביא חיזוק אמיתי בכל מה שקשור ללימוד תורה. דווקא בשל הצרות והייסורים הקשים העוברים עלינו, אנשים שלא פתחו ספר מעודם מוכנים כיום להאמין יותר מתמיד שהסגולה היחידה שעמדה לעם היהודי בכל הדורות והיא סגולת התורה, תקפה גם בימינו...
החיזוק בתורה נעשה מוחשי יותר ויותר, בתקופה זו שעליה נאמר מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח - יעסוק בתורה ובגמילות חסדים... בתקופה שלפני בא משיח צדקנו כאשר החושך יכסה ארץ וערפל לאומים ואין אתנו יודע עד מה, הצרות תגברנה וצרות שניות תשכחנה את הראשונות, בתקופה כזו צריכים כבר 'ותתחים כבדים' כדי להתגבר על הצרות ולהיחלץ מהם.
והתרופה הבדוקה והעצה היעוצה היא רק זו שאמר ר' אלעזר לתלמידיו. תורה וגמילות חסדים, לא בשום דרך אחרת.
שתי הסגולות הללו הינם האמצעים החזקים ביותר שיש לעם היהודי כדי לעמוד מול הצרות האיומות שאנחנו ובשרינו דור יתום עדים להן.

(עלינו לשבח)

פינת ההלכה

ראש השנה – הלכות ומנהגים

הדלקת הנרות לחג:

- א: בחג אסור להדביק את הנרות בפמוטים. מדביקים בערב חג נרות לחג שני ולערב שבת.
ב: מי ששכחה להדביק נרות מראש, תדליק בחג שני ובלייל שבת נרות שלא צריכים פמוטים. (שמן או פחיות...)
ג: מדליקים נרות סמוך לכניסת החג ומברכים 'להדליק נר של יום טוב'.
ד: בנוסף לנרות החג צריך להדליק נר של 48 שעות, להדליק ממנו את הנרות של חג שני ושל שבת.
ה: לא מברכים 'שהחיינו' בהדלקת נרות של ראש השנה, ומנהג האשכנזים וחלק מהספרדים לברך 'שהחיינו'.
ו: מנהג חלק מהתימנים לא לברך על הדלקת נר של יום טוב. (בשני הלילות של החג). והנהוגות לברך על ההדלקה, לא מברכות 'שהחיינו'.
ז: בהדלקת הנרות בלילה השני, צריך להקפיד על הדברים הבאים:
לא להדביק את הנרות בפמוטים.
לא להדליק את הנרות באמצעות מצית או חיכוך גפרור בקופסה. (מותר להדליק גפרור מאש שדולקת כבר).
לא לכבות את הקיסס או הגפרור, להניח אותו (במקום שלא יגרום לדליקה) עד שיכבה לבד. (כדאי להכין מראש לפני ההדלקה מאפרה או כלי אחר שאפשר יהיה לשים בתוכו את הגפרור הדולק כדי שיכבה שם מאליו.
(למברכות 'שהחיינו': כדאי לפטור בברכה זו בגד או פרי חדש.)

הקניית הרגלי אכילה נכונים / חלק ג'

הכל על ארוחת 10:

החופשה לקראת סיום ואנו נצטרך לחזור להכנת ארוחת 10 לילדים. חשוב מאוד שהילדים יאכלו לפני שהם יוצאים מהבית. כדאי להרגיל אותם כבר מהיום הראשון של הלימודים שלא יוצאים מהבית בלי לאכול. זה יכול להיות קורנפלקס עם חלב או עוגיות עם משקה. אני לא כותבת לאכול לחם כי אני יודעת שזה לא מעשי. ארוחת הבוקר מסייעת לריכוז וגורמת לרוגע.

לארוחת 10 צריך להכין אוכל שהילד אוהב לאכול, לכן צריך להתייעץ אתו מה למרוח בפרוסות. אם נכין לו מה שהוא לא אוהב זה פשוט יהיה בפח.

אנא הקפידו על הכללים הבאים: # הפרוסות תהיינה דקות ונוחות לאכילה. # עטפו את הפרוסות בנייר וארוז אותם בצורה אסתטית. # הכינו כמות כזו שהילד ישבע ממנה, אך בשום אופן לא כמות גדולה מדי שילד לא מסוגל לאכול. # חתכו ירקות/פירות שימו בצידנית, הנחו את הילדים לאכול מהם בהפסקות במשך היום. # אין לשלוח חטיפים וממתקים באופן קבוע. זה לא ארוחה. # הרגילו את הילדים להחזיר הביתה את האוכל שהשאירו, כך תהיה לנו ביקורת מה הם אכלו ומה לא. # כדאי לשלוח אתם גם בקבוק שתייה. בהצלחה ושבת שלום, שושנה.

לזיווג הגון

נאור בן תמר / יובל בן זכריה / שי בן אברם / ידידה בת בתיה
שמואל בן עליזה / אודליה יונה בת מרים/טל בן בתיה/ אוסנת בת אליס

סיפור לשבת

חתימה בשבת

"עכשו!!", תמה השמש, נכח בקשתו הפתאומית של הצדיק, להזמין אליו את רב העיר, רבי שלמה (בעל 'בית-שלמה'). הצדיק רבי ישראל מרוזין כבר טבל במקוה ובלבש את בגדי השבת, כש'לפתע החל להתהלך בחצר אנה ואנה. אחר זמן-מה נעצר כש'מבטו תקוע באיזו נקדה נעלמת; ופתאום הורה למשרתו להזמין אליו את רב העיר. הרב מהר לצדיק. על פניו נכרו אותות פליאה. מה ה'דחיפות? מהו הענין שבגיננו הזמין אותנו אליו בעצמון של ההכנות לשבת-קדש?

הרבי בקשו לשבת והחל לספר לו מעשה. ספורו של הרב נסב אודות יהודי שהתברך בכל המעלות. ישר במעשיו, עובד ה' באמונה, למדן ועשיר גדול. אף שהיה עסוק וטרוד, היה מוצא זמן לעזר לנצרכים, ומעשי ה'דקה והחסד שלו היו מפורסמים. גם ללמוד תורה קבע עתים. היהודי, כבר היה זקן והעמיד בנים יראי-שמים. כל-כך היה מפורסם בגישורו, שרבים היו מבקרים להפקיד אצלו את כספם. אלמנות ויתומים בחרו בו כשומר נאמן לכספם. תמיד פרע את הכספים במועד שנתבקש.

והנה, ה'דמנה לו עסקה מצינת מטעם השלטונות שאמורה להניב רווחים נאים מאוד. הנגשים לעסקה נדרשו להפקיד סכום כסף נכבד כערכון. בחוזה נכתב, שיש לחתם על החוזה בכל עת שי'דרש ה'דבר. בסוף החוזה נאמר, כי אי-עמידה באחד התנאים תגרר הפסד מידי של הערכון פלו. הסוחר נענה לעסקה, ואז גלה כי אין ב'דו הסכום הדרוש לערכון. במוחו עלתה מחשבה: הרי הפסד הנדרש נתן כערכון בלבד. ב'דו כספים רבים שמנחים כאבן שאין לה הופכין. וכי למפקידים משנה היכן נמצא כספם, במגרת שלחנו או בקפת האוצר? הפך ב'דעתו. חשב והחליט, כי מתר לו להשתמש בכספים אלה כערכון.

הכל היה ערוך ומוכן לחתימת החוזה אצל הפקיד הממנה. אותו פקיד היה שונא-ישראל, ומזמה מרשעת עלתה במוחו: הוא קבע את מועד החתימה ליום השבת! בעצומה של השבת, הודיעו לו כי עליו לבוא לחתם על החוזה. הסוחר הסתובב בביתו כהלוך-רעם. מה יעשה? כך או כך המצב ככי רע. וחתם בשבת? לא יעלה על הדעת; הרי זה חלול-שבת בפרהסיא! לא יחתם? ירד לטמיון כספם אלמנות ויתומים אמללים... הוא היה מב'בלבל לגמרי. הגיע השליח שבא להזמין. מבלי-דעת קם ונצא בעקבותיו. כאוטומט צעד אחרי האיש, נגש אל הפקיד, וחתם את שמו. ואז חזר אל עצמו. לפתע ידע מה עשה. רעד א'חו בו, ונפל מתעלף... דקות ארכות עמלו האנשים במקום עד שהשיבו לו את נשמתו. הפכתו שבה אליו, אך הוא לא ידע מה מתרחש סביבו. זכרונו נטש אותו. למצבו הקודם לא שב עוד... כעבר ח'דשים א'חדים נפטר מרב צער ועגמת-נפש.

כשעלתה נשמתו למעלה, התעורר בבית-הדין ופוח אם יעמדו לו זכיותיו כבעל-צדקה לכפר על החטא החמור של חלול שבת בפרהסיא, או שמא עליו להענש תחלה על חטאו, והחלט להוריד את הדין למטה, וכפי ש'יורו כאן, כן יקיים למעלה. "כ'בדו הוא א'חד מעמודי ההוראה ב'דורנו", פנה הצדיק אל הרב היושב מולו, "י'פסק-נא את הדין". עתה כבר התחנקה לרב סבת הבהילות וה'דחיפות. הוא התעמק ו'שקל בכ'בד-ראש. לאחר דיון נרחב לכאן ולכאן, תוך ציון דעות הפוסקים, קבע:

"ברור שאסור היה לו לחלל את השבת כדי למנוע הפסד ממוז. אף-על-פי-כן, אין לדנו כמחלל שבת סתם. כל ימי חיינו לא מצאנו שיעבר עברה כדי להרויח ממוז. אלא מה? חס היה על ממונם של ישראל ובעבורם נכשל. את ענישו כבר קבל ב'סורים בעולם-הזה. עתה – פטור הוא מעניש ומקומו בגן-ע'דן".

חינוך של קורת-רוח התפשט על פני הצדיק. "ברוך שחלק מחכמתו ליראיו", קרא בספוק, "בבית-הדין של מעלה קבלו את הפסק ו'כבר מכניסים את נשמת ה'יהודי לגן-ע'דן. הבה גלך לבית-הפ'נסת; השמש שוקעת עוד מעט".

!"תורתך שעשועי" (שבת שלום)!

ליראת שמים

נאור בת מרים / יהונתן בן שלום / טוהר בת נאוה / נעמה בת נאוה
אברהם בן נאוה / נהוראי בן נאוה / מלאכי בן נאוה / ידידה בן נאוה / אחיה בן נאוה

חכמת חייט מתוך הספר שי'מצפה:

צ'יף ת'קסיה ו'יקפו אמך ל'דבר, אמר ת'דבר ו'יקפו אמך ל'תקסיה